

[Albrechtsen]

Problemet med vetoretten er faktisk også et helt afgørende problem i pakken. Vetoretten fremgår ikke af traktaten og heller ikke af pakken. Udenrigsministeren har naturligvis ikke kunnet opnå nogen som helst garanti fra de andre lande på vetorettens område, fordi nogle af dem jo ligefrem betragter pakken som et vigtigt instrument til det næste og afgørende skridt, nemlig det direkte angreb på vetoretten.

Derfor er det helt afgørende ved vurderingen af pakken, at der indføres nye flertalsafstemninger, uden at Danmark har kunnet opnå nogen sikkerhed for vetoretten, og samtidig, at de andre lande i hele fremgangsmåden i denne sag har vist, at det nu må være slut med, at de enkelte – i hvert fald de enkelte små – lande kan blokere.

Da regeringen besluttede at fremsætte ændringsforslag til traktaten i forbindelse med forhandlingerne – det var noget, regeringen blev kraftigt frarådet af et flertal i markedsudvalget, men regeringen gjorde det alligevel – sagde vi til regeringen: hvis der overhovedet skulle være ét eneste punkt, hvor der var brug for traktatændringer, var det netop, at vetoretten skulle slås fast. Det var det eneste forslag, Danmark burde have fremsat, og det var faktisk også stort set det eneste forslag, som regeringen overhovedet ikke ville overveje at fremsætte.

Hele denne her sag drejer sig i virkeligheden om evnen og viljen til at sige nej. Siden 1972 har alle regeringer i dette land ladet det skride med små skridt frem mod unionen, det direkte valg til EF-Parlamentet og Parlamentets budgetforhøjelser. Man vidste, det var forkert, men man bøjede sig.

Også denne regering har bøjet sig. Det er evnen og viljen til overhovedet fremover at have en selvstændig dansk opfattelse, der står på spil, der er det afgørende i denne sag.

Den virkelige grund for unionstilhængerne til at gennemføre denne pakke er jo faktisk heller ikke spørgsmålet om det indre marked osv., som man påstår vil give så store økonomiske fremskridt. Da EF-Kommissionen i efteråret 1985 fremlagde hvidbogen om det indre marked, hvor der er alle disse mange hundrede forslag om fjernelse af tekniske handelshindringer osv., mente Kommissionen såmænd ikke engang, det var nødvendigt med disse flertalsafstemninger, da forestillede man sig, at det udmærket kunne gennemfø-

res med de nuværende traktatbestemmelser. Og det kan det også. Der er heller ikke noget som helst, der taler for, at en traktat om det udenrigs- eller sikkerhedspolitiske samarbejde på nogen som helst måde, heller ikke set ud fra de mest unionsivriges synspunkt, skulle betyde sådanne ting – det er kun en skadelig ting – men tilhængerne af pakken hævder energisk, at denne EF-traktat ikke betyder andet, end hvad der hele tiden har været praktiseret.

Når man absolut vil have denne pakke, er det, fordi man vil have rejst det politiske grundlag, skelettet i unionsbygningen. Det er disse vidtrækkende politiske konsekvenser, der er den virkelige baggrund for pakken. Det er det, som har fået det unionsfanatiske Palament til at godkende den, og som har fået Parlamentet til at erklære, at denne pakke kan og skal bruges som udgangspunkt til at nå frem til den virkelige politiske union. Det tror Parlamentet pakken kan bruges til, og det har Parlamentet desværre ret i.

Derfor er det afgørende tema ved den folkeafstemning, som vi nu skal have, og som VS hilser velkommen, at vi siger nej til denne glidebane, vi siger nej til unionsplanerne, vi siger nej til denne unionspakke, vi siger nej til hele unionsfilosofien. Vi vil fastholde princippet om ligestillede suveræne lande, så længe vi er i EF. Derfor siger vi nej til unionspakken, og det skal være folkeafstemningens tema.

For VS er to ting i forbindelse med denne folkeafstemning meget afgørende. For det første at der bliver rimelig tid til en ordentlig saglig folkelig debat om det. Det kan ikke nås i februar 1986, det kan tidligst nås i midten af marts 1986. For det andet, at der skal sendes det materiale ud, som hver eneste vælger har brug for og krav på for at kunne tage stilling til denne meget indviklede sag. Det mener vi at vælgerne simpelt hen har krav på.

Derfor skal den endelige udgave, når den nu engang holder op med at fremkomme i stadig nye reviderede versioner, naturligvis optrykkes i sådanne oplag, at hele befolkningen, hvis den ønsker det, kan få denne pakke til sammenligning stillet op ved siden af de bestemmelser, som gælder i dag i traktaten. Dette materiale skal bearbejdes og sendes ud, og det tager også tid. Alene af den grund er det uforsvarligt – hvis man da forestiller sig,